

Az utazó logopédus egy napja...

Bárminemű egyezés a valósággal nem a véletlen műve. Megtörtént eseményeken alapul.

Nemsokára indulnom kell, de még ellenőrzöm, hogy mindent bepakoltam-e a régen nyaralásra használt bőröndömbe. Gyorsan bedobok még pár játékot a biztonság kedvéért, majd felkapom „edzőtársam” és elindulok az iskolába.

Ma az EGYMI-ben kezdem a napot. Miután lepakoltam, megyek is a kis ovisokért. Szeretem a kicsiket, ők még nem néznek rám furán, ha énekelek (és nem kérik, hogy hagyjam abba...). Önfeledten babázunk, mondókázunk, tágra nyílt szemekkel hallgatják a mesét. Ma örömmel nyugtáztam, hogy a múlt héten tanult szavak többsége beépült a spontán beszédükbe.

Visszatérve üres csoportszobát találunk. Vajon hová mehettek? Reggelizni? A játszótérre? Esetleg tornázni? Biztosan említették a múlt héten. Miközben latolgatom a lehetőségeket és próbálom előkeríteni agyam rejtekéből az információt, árgus szemekkel lesem az épület minden zegzugát, hogy kiszúrjam a csoportot, hiszen lassan már a következő órám kezdődik. Hát persze... kutyás terápián vannak.

Pár másodperccel becsöngetés előtt kopogok be a másik épületben lévő csoportszoba ajtaján, hogy magammal vigyem a kerekesszékekben ülő kisfiút. Ma nincs jó kedve, ezért mindent be kell vetnem, hogy ügyesek legyünk. Előkerülnek a családtagok, mosolyra készítő „varázsszavak”, a kedvenc játékok. Fontos a beszédkedv felkeltése, de előtte fel kell készíteni artikulációs gyakorlatokkal. Óra végére pedig már szárnyal is!

Jól esik percekig dicsérni tanárának, miután végeztünk. Viszont annyira belelendültem, hogy rájöttem, már csak arra van időm, hogy mindent összepakoljak és már szaladok is tovább.

Bosszúsan nyugtázom magamban, hogy sajnos nem csak kora reggel nagy a városi forgalom, miközben a másik iskolába sietek. Valószínűleg pont becsengetésre fogok odaérni, így odáznom kell a mosdó látogatását. Sebaj, anyukám gyerekkoromban mindig azt mondta, hogy a nagylányok kibírják. A harmadikos gyerekekért megyek az osztályba, már tűkön ülve várnak. Az órán lelkesen dolgoznak, egyik feladatot adom nekik a másik után. Azt hiszem sikerrel zártuk az órát, hiszen az egyiknek végre először pördült meg a nyelve! Évek hosszú, izzadságcseppes munkája megtérült.

Szünetben visszakísérem őket, majd mielőtt pont belépnék a mosdóba, megállít az osztályfőnök. Beszélni akar a gyerekekről, no meg írjak róluk véleményt holnapra, mert felülvizsgálatra mennek. Én naiv pedig azt hittem ebben a szünetben még enni is tudok.

A következő órát még itt töltöm, jöhetnek az új elsősök! Egyelőre még félénkek, hiszen egy héten csak egyszer találkoznak velem. Az egyik kislánynak nyelvlökéses nyelés terápiát kell végeznem, a másik kisfiúnak pedig orrhangzós a beszéde. Mindkét terápia elég unalmas, de jól jött az egész estét agyalás és eszközgyártás, hogyan tehetném játékosabbá. Az élet apró örömei, mikor alig tudom visszavinni a gyerekeket óra végén, mert annyira élvezték a feladatokat.

Miután végeztünk visszakísérem őket az osztályba, majd kabátot és „kinti cipőt” könyörgök rájuk, hogy még egy kicsit kimehessenek az udvarra a többiekhez napközi előtt.

Mindjárt dél, indulás előtt elintézem szükségleteim, megeszem a hideg éthordós ebédem és kicsit rendszerezem a nap folyamán csak úgy behajigált játékokat a táskámban. Az utolsó órák vidéken van, az ezerszer megtett úton is igyekszem meglátni a szépséget. Az őszi fákat, a kopasz fákat, a virágzó fákat. Közben pedig nem idegeskedni, ha kijön elélem egy traktor, vagy éppen elterelik a forgalmat útépités miatt.

Az iskolához érve látom, hogy a gyerekek kint játszanak az udvaron. 5 percembe telik beimádkozni őket a friss levegőről az önfeledt szaladgálás közben. Semmi gond- gondolom magamban- most mutasd meg, hogy itt bent is ugyanolyan jó, ha nem jobb!

Mire hazaérek már 3 óra. Fáradtan, de megírom a KRÉTÁT, meglesem a szülőcsoportot, küldöm a véleményeket... és már épp lecsuknám a laptopom, mikor eszembe jut, hogy még a múlt héten az elsős osztályfőnöknek ígértem pár játékos gyakorlatot, amivel magyar órákon fejlesztheti osztálya beszédészlelését.

Miközben állítom össze a feladatokat és gondolatban már a holnapi óráimat tervezem, az jár a fejemben, hogy micsoda mázli, hogy a munkám a legkedvesebb hobbim is!

Egy logopédus tollából

Az utazós egy napja...

Bárminemű egyezés a valósággal nem a véletlen műve. Megtörtént eseményeken alapul.

Nemsokára indulnom kell, de még ellenőrzöm, hogy mindent bepakoltam-e a régen nyaralásra használt bőröndömbe. Gyorsan bedobok még pár játékot a biztonság kedvéért, majd felkapom „edzőtársam” és elindulok az iskolába.

Ma az EGYMI-ben kezdem a napot. Miután lepakoltam, megyek is a kis ovisokért. Szeretem a kicsiket, ők még nem néznek rám furán, ha énekelek (és nem kérik, hogy hagyjam abba...). Önfeledten babázunk, mondókázunk, tágra nyílt szemekkel hallgatják a mesét. Ma örömmel nyugtáztam, hogy a múlt héten tanult szavak többsége beépült a spontán beszédükbe.

Visszatérve üres csoportszobát találunk. Vajon hová mehettek? Reggelizni? A játszótérre? Esetleg tornázni? Biztosan említették a múlt héten. Miközben latolgatom a lehetőségeket és próbálom előkeríteni agyam rejtekéből az információt, árgus szemekkel lesem az épület minden zegzugát, hogy kiszúrjam a csoportot, hiszen lassan már a következő órám kezdődik. Hát persze... kutyás terápián vannak.

Pár másodperccel becsöngetés előtt kopogok be a másik épületben lévő csoportszoba ajtaján, hogy magammal vigyem a kerekesszékekben ülő kisfiút. Ma nincs jó kedve, ezért mindent be kell vetnem, hogy ügyesek legyünk. Előkerülnek a családtagok, mosolyra készítő „varázsszavak”, a kedvenc játékok. Fontos a beszédkedv felkeltése, de előtte fel kell készíteni artikulációs gyakorlatokkal. Óra végére pedig már szárnyal is!

Jól esik percekig dicsérni tanárának, miután végeztünk. Viszont annyira belelendültem, hogy rájöttem, már csak arra van időm, hogy mindent összepakoljak és már szaladok is tovább.

Bosszúsan nyugtázom magamban, hogy sajnos nem csak kora reggel nagy a városi forgalom, miközben a másik iskolába sietek. Valószínűleg pont becsengetésre fogok odaérni, így odáznom kell a mosdó látogatását. Sebaj, anyukám gyerekkoromban mindig azt mondta, hogy a nagylányok kibírják. A harmadikos gyerekekért megyek az osztályba, már tűkön ülve várnak. Az órán lelkesen dolgoznak, egyik feladatot adom nekik a másik után. Azt hiszem sikerrel zártuk az órát, hiszen az egyiknek végre először pördült meg a nyelve! Évek hosszú, izzadságcseppes munkája megtérült.

Szünetben visszakísérem őket, majd mielőtt pont belépnék a mosdóba, megállít az osztályfőnök. Beszélni akar a gyerekekről, no meg írjak róluk véleményt holnapra, mert felülvizsgálatra mennek. Én naiv pedig azt hittem ebben a szünetben még enni is tudok.

A következő órát még itt töltöm, jöhetnek az új elsősök! Egyelőre még félénkek, hiszen egy héten csak egyszer találkoznak velem. Az egyik kislánynak nyelvlökéses nyelés terápiát kell végeznem, a másik kisfiúnak pedig orrhangzós a beszéde. Mindkét terápia elég unalmas, de jól jött az egész estét agyalás és eszközgyártás, hogyan tehetném játékosabbá. Az élet apró örömei, mikor alig tudom visszavinni a gyerekeket óra végén, mert annyira élvezték a feladatokat.

Miután végeztünk visszakísérem őket az osztályba, majd kabátot és „kinti cipőt” könyörgök rájuk, hogy még egy kicsit kimehessenek az udvarra a többiekhez napközi előtt.

Mindjárt dél, indulás előtt elintézem szükségleteim, megeszem a hideg éthordós ebédem és kicsit rendszerezem a nap folyamán csak úgy behajigált játékokat a táskámban. Az utolsó órák vidéken van, az ezerszer megtett úton is igyekszem meglátni a szépséget. Az őszi fákat, a kopasz fákat, a virágzó fákat. Közben pedig nem idegeskedni, ha kijön elélem egy traktor, vagy éppen elterelik a forgalmat útépités miatt.

Az iskolához érve látom, hogy a gyerekek kint játszanak az udvaron. 5 percembe telik beimádkozni őket a friss levegőről az önfeledt szaladgálás közben. Semmi gond- gondolom magamban- most mutasd meg, hogy itt bent is ugyanolyan jó, ha nem jobb!

Mire hazaérek már 3 óra. Fáradtan, de megírom a KRÉTÁT, meglesem a szülőcsoportot, küldöm a véleményeket... és már épp lecsuknám a laptopom, mikor eszembe jut, hogy még a múlt héten az elsős osztályfőnöknek ígértem pár játékos gyakorlatot, amivel magyar órákon fejlesztheti osztálya beszédészlelését.

Miközben állítom össze a feladatokat és gondolatban már a holnapi óráimat tervezem, az jár a fejemben, hogy micsoda mázli, hogy a munkám a legkedvesebb hobbim is!

Egy logopédus tollából

Érzékenyítő program

2023. március 7.

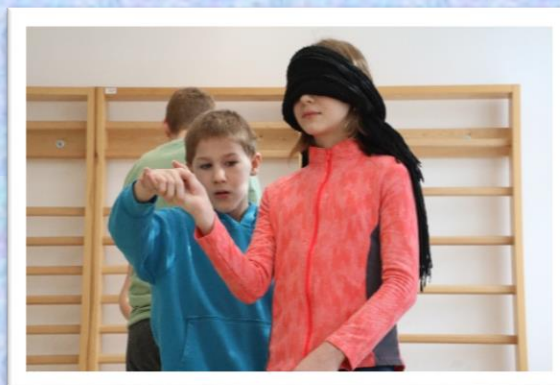
A Kulturális és Innovációs Minisztérium Új Nemzeti Kiválóság Programjának támogatásával valósult meg a „Sajátos nevelési igény Magyarországon” című képzőművészeti projekt. Ennek keretében 2023 február 6-án a Szegedi Tudományegyetem gyógypedagógus és grafikus szakos hallgatója látogatott el iskolánkba. A konduktív fejlesztő órák során fotósorozatot készített a mozgásukban akadályozott diákokról. A projekt célja az, hogy közelebb hozza egymáshoz a gyógypedagógiai és a többségi iskolába járó fiatalokat, elősegítve az integráció megvalósulását.

A projekt egybecsengett szándékainkkal és 2023. március 7-én az Utazó hálózat konduktorai érzékenyítő programot tartottak. Az eseményen a Szent László Általános Iskolából és az Eötvös József Általános Iskolából öt tanuló vett részt, tanáruk Bali Barbara kíséretében.

A gyermekek mozgásos órák keretében ismerkedhettek meg egymással. Az első órán értelmileg-, és tanulásban akadályozott diákokkal játszhattak együtt. Páros feladatokat oldottak meg, végül bizalomjátékkal zártuk az órát – bekötött szemmel vezették egymást akadályokat kikerülve.

A második órán halmozottan sérült diákjainkkal játszottak közösen a vendégek. Megtapasztalhatták, hogy bár különbözőek vagyunk, képesek vagyunk együtt játszani, barátkozni. A gyerekek nyitottak és türelmesek voltak, sokat segítettek egymásnak, hogy mindenki ugyan olyan mértékben részt tudjon venni a közös tevékenységben.

Az integráció nem csupán azt jelenti, hogy egy speciális nevelési igényű gyermek normál iskola tanulója lesz. Legalább olyan fontos, hogy ne rémüljön meg, ha olyan tanulót lát, aki „másként működik”, mint ő. A foglalkozással az volt a célunk, hogy játékos formában megtapasztalják, hogy mindannyian tudunk közösen tevékenykedni. A különbségek ellenére lehetnek közös céljaink, közös játékaink. Bár látszólag mások vagyunk, mégis ugyan olyanok!

*Csubákné Besesek Andrea, Visnyei-Felső Erzsébet, Mezei Réka
konduktorok*

Koraszülöttek Világnapja

November 17-e a koraszülöttek világnapja. A Bajai EGYMI Utazó Gyógypedagógia Hálózat konduktorai és logopédusai, valamint a Fejlesztő Nevelés - Oktatást Végző Iskola gyógypedagógusai és asszisztensei figyelemfelhívó sétára indultak a tanulókkal. Lila lufik jelképezték a koraszülöttek színét.

Bajai Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola, Készségfejlesztő Iskola,
Fejlesztő Nevelő-oktatást Végző Iskola, Kollégium és
Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézmény

www.specialbaja.hu

OM: 038450

6500 Baja, Barátság tér 18.

Tel: 79/322-599

special.baja@gmail.com

Meghívó

Bázisintézményi programra

Kedves Intézményvezetők, Kollégák!

Várunk minden érdeklődőt soron következő online műhelymunkánkra, amelynek címe:

Mozgássérült gyermek az osztályban – gyakorlati segítségnyújtás

**Témavezető: Csubákné Besesek Andrea, Visnyei-Felső Erzsébet,
Mezei Réka**

konduktorok

Időpont: 2022.11.17. 15:00 óra online

Hogyan segít a konduktív pedagógia az integrációban? Mit csináljunk, ha mozgássérült gyermek kerül az osztályba? Hogyan lehet a tanuló aktív tagja a közösségnek? Hogyan segítsünk jól?

Kérem, hogy részvételi szándékát november 16-án 12:00 óráig az alábbi linken jelezni szíveskedjen, regisztráció után a megadott e-mail címre küldjük a Google Meet meghívót.

[Regisztrációs link](#)

Baja, 2022.11.03.

Sztruhákné Gunity Szandra
intézményegység-vezető

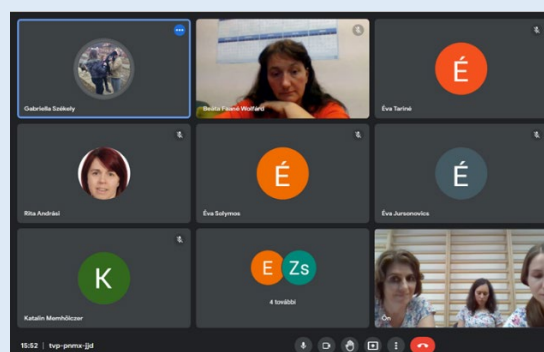
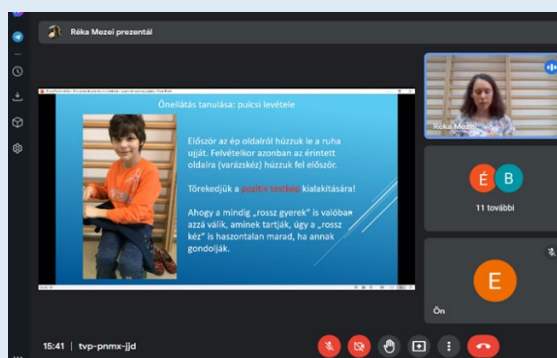
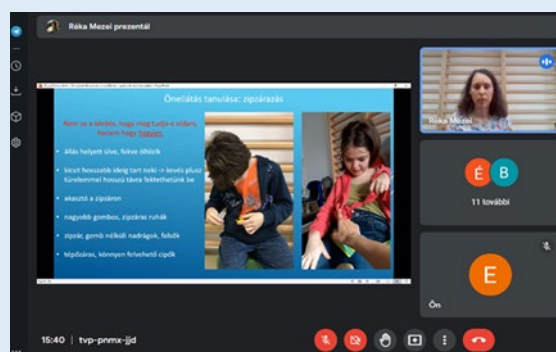
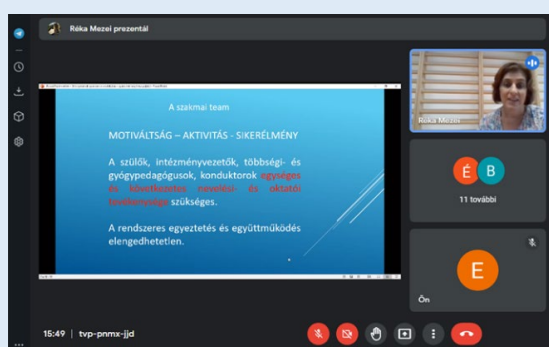
Bázisintézményi program

„Mozgássérült gyermek az osztályban - gyakorlati segítségnyújtás”

2022. 11. 17.

A Bajai EGYMI konduktorai – Csubákné Besesek Andrea, Visnyei-Felső Erzsébet, Mezei Réka - november 17-én 15 órától bázisintézményi program keretein belül online előadást tartottak „Mozgássérült gyermek az osztályban – gyakorlati segítségnyújtás” címmel. Az előadás elsősorban azokat a többségi intézményben dolgozó pedagógusokat célozta meg, akik osztályába mozgásában akadályozott tanuló jár.

Az előadás érintette az iskolai élet minden területét: a tanórákon való aktív részvétel segítségét, a helyes testtartás kialakítását, a tanítás-tanulás során alkalmazható segédeszközöket, az önellátás kialakításának támogatását. A szakemberek igyekeztek gyakorlati példákon keresztül segítséget nyújtani az integráció sikeres megvalósításához. Az előadás végén a résztvevőknek lehetőségük nyílt személyes kérdéseiket feltenni.

Baja, 2022.11.17.

Konduktorok

Szülő klub 2022.12.07.

A mai napon tartottuk a szülői klub havi összejövetelét.

A foglalkozás indítása közvetlenebb volt, mint első alkalommal, ismerős volt a légkör.

A foglalkozás témája: a koraszülött gyermekeken észlelhető tünetek.

Kötetlen formában beszélgettünk arról, hogy a szülők milyen nehézségekkel néztek szembe gyermekük születésekor. Részletesen beszélgettünk arról is, milyen tünetek jelentek meg a későbbi évek során. A szülők meséltek saját érzéseikről, bizonytalanságaikról, félelmeikről a jövőt illetően. Megegyeztünk abban, hogy „mindig akkor kell a hídon átmenni, amikor odaérünk”. Nem szabad előre aggódni, hiszen nem tudhatjuk, hogy alakulnak a dolgok, a fejlődés szintjét nem jósolhatjuk meg.

Egyetértettünk abban, hogy nagyon sok örömet, szeretetet kapnak a gyerekektől a szülők is, és mi konduktorok is!

Konduktorok: Csubákné Besesek Andrea, Mezei Réka, Visnyei-Felső Erzsébet